

De vergeten vloek

BRITT ZWIJNENBERG

De vergeten vloek

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Britt Zwijnenberg

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Jen Minkman & De Boekenvos

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/ of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze novelle is voor alle autisten:

ook jij kunt de held in een sprookje zijn

Hoofdstuk 1

Krakend duw ik de deur van het kleine huis open. Ik haat het om 's nachts wakker te worden om naar de wc te moeten gaan. Niet alleen moet ik naar buiten om bij het huuske te komen, is het koud en dreigt in de donkere nacht altijd het gevaar van het beest, maar ik kan de slaap ook goed gebruiken aangezien ik morgen het grootste deel van de wacht op me moet nemen.

Toch heb ik liever dat ik de wacht op me neem dan mijn ouders, want ze zijn al eind zestig en niet in een heel goede conditie. Zij hebben hun rust harder nodig dan ik. Ik grijp mijn mantel van de haak aan de deur en schud mijn hoofd bij de gedachte aan vanmiddag, toen mijn vader eiste dat hij vannacht de wacht zou houden.

'Yinuo,' zei hij met zijn armen over elkaar geslagen, 'je valt zowat in slaap. Neem vannacht je rust. Deze oude knar kan ook echt nog wel wat.'

Eigenwijs als hij is, wilde hij van een tegenargument niets horen. Ik neem mezelf voor dat ik zo ook even bij hem kijk als ik toch buiten ben. Zo zacht mogelijk sluit ik de deur weer achter me zodat mijn moeder hopelijk niet wakker wordt en ik sla mijn wollen mantel nog wat steviger om me heen.

Met mijn hand op het kleine mes aan mijn riem – je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn – loop ik over het pad door onze tuin in de richting van het kleine houten huisje waar een welbekende stank vandaan komt.

Ik werp een blik over mijn schouder, waar mijn vader bij de kippenren moet zitten, en mijn hart slaat een slag over. Over zijn smalle gestalte staat een beest gebogen. Het beest waar niemand een naam voor heeft, omdat het op geen enkele bekende diersoort lijkt.

Het staat op zijn achterpoten en spieren rollen onder zijn huid. De slagstanden zijn zo groot dat ze over zijn lippen vallen en op zijn hoofd prijken twee hoorns die met gemak een mens kunnen doorboren. De bruine, klittende vacht van zijn buik valt over het gezicht van mijn vader.

Het beest zal hem opeten, schiet er door me heen.

Ik schreeuw. Een dierlijk gekrijs dat vanuit diep in mijn borstkas komt. Op hetzelfde moment heb ik door hoe ontielig stom dat is, maar het is een instinct dat zich niet laat tegenhouden.

Ik reik naar mijn rug om mijn pijl-en-boog te grijpen, mijn favoriete wapen, tot ik me realiseer dat die nog binnen ligt en dat ik alleen mijn kleine mes bij me heb – een boog is niet handig om bij je te hebben als je tegelijk je behoefte probeert te doen, heeft ervaring me geleerd. Ik vloek, maar herstel mezelf en grijp naar mijn riem.

Het mes is klein. Veel te klein, maar misschien kan ik er tijd mee winnen tot andere dorpelingen wakker worden die sterker geschut

hebben. Zelfverzekerder dan ik me voel loop ik op het beest af, terwijl ik ernaar schreeuw, deze keer bewust.

‘Hé, beest. Hier ben ik! Pak iemand van je eigen leeftijd.’ Wauw, dat slaat helemaal nergens op, maar ik krijg de aandacht.

En die van mijn vader, want zijn ogen vliegen open, hij schiet overeind en verstart gelijk als hij doorheeft dat het beest over hem heen gebogen staat. Slép hij nu? *Verdomme*, denk ik. En tegelijk: *de goden zij dank*, want even was ik bang dat het beest hem al vermoord had en dat ik te laat was.

Het beest grauwet en zet een stap bij mijn vader vandaan. Het spreidt zijn voorpoten, die nog steeds van de grond zijn – sinds wanneer kunnen beesten dit? – en loopt naar me toe.

Wacht. Fuck. Dat ik de aandacht van het beest trek, betekent natuurlijk ook dat het mijn kant op komt. Had ik kunnen weten. Lekker snel weer, brein. Terwijl ik mijn hersenen vervloek, steek ik het mes voor me uit.

‘Wegwezen, beest. Ik weet hoe ik dit mes moet gebruiken.’ Ja, alsof het dat begrijpt, maar ik hoop dat mijn houding genoeg zegt. En dat de andere dorpelingen eindelijk wakker worden om te helpen het te verjagen. Mijn vader kruipt bij het beest vandaan, in de richting van het huis van de buren. Dat is alles wat telt.

In de grijze ogen van het beest ontstaat vertwijfeling, of daar lijkt het in ieder geval op. Het stopt met lopen en blijft daar staan, terwijl de voorpoten langs zijn zij zakken. Het grauwet nog eens en ik ga breder staan.

Mijn vader ramt op de deur van de buren en het beest kijkt om. Het verstijft, alsof het doorheeft wat dit betekent. Dat er hulp roepen komen. Het kijkt weer naar mij en grauwet nog een keer.

‘Weg!’ schreeuw ik zo hard ik kan.

Het beest zakt op alle vier de poten en tegelijkertijd gaan overal deuren open. Wanneer de eerste pijlen zijn kant op vliegen en naast hem in het gras landen, zet hij het op een lopen in de richting van de bosrand.

Terwijl mijn vader met een aantal leiders uit het dorp overlegt over wat we moeten doen nu voor het eerst blijkt dat het beest niet langer mensenschuw is, storm ik naar huis. Het zal me wat dat dit een heilig beest is en dat het doden ervan rampspoed over het land zal brengen. Dat het wat kippen doodt die de koning vervolgens vergoedt als je aantoonst dat je ze voldoende hebt geprobeerd te beschermen? Prima. Maar niemand komt aan mijn vader. Ik kan me niet voorstellen dat er een grotere ramp kan zijn dan mijn vader die sterft. Dit is voor het eerst en voor het laatst dat het beest een mens heeft aangevallen.

Ik open de deur en mijn moeder staat me in de gang al op te wachten in haar nachthemd, haar zwarte haar in een vlecht achter op haar rug. ‘Yinuo, wat moet die commotie buiten voorstellen? Hoorde ik dat het beest weer langs is geweest? Dat moeten we morgen melden zodat we een schadevergoeding krijgen. Waar is je vader?’

Ik antwoord niet gelijk omdat het altijd even duurt voor de betekenis van woorden tot me doordringt. Als ik gestrest ben zoals nu, duurt het vaak zelfs nog wat langer.

‘Wat kijk je nors, Yinuo. Is er iets mis?’

Ik zucht. Ik ben mijn mimiek weer eens vergeten, maar dat is niet het belangrijkste nu. Ik schud mijn hoofd en wend mijn blik af. ‘Papa is oké. Hij is bij de burens. Ik ga uit jagen.’ Ik trek mijn mantel nog wat strakker rond mijn schouders, alsof dat mijn punt bewijst.

In deze tijd van het jaar is het overdag al niet warm, met het waterige voorjaarszonnetje dat door de wolken schijnt, laat staan ‘s nachts. Of eerder heel vroeg in de ochtend, want de eerste zonnestrallen piepen al achter de horizon vandaan.

Ik been verder door het huis, langs mijn moeder die verloren achterblijft in de gang, haar armen stevig rond haar middel geslagen. Door de keuken met de bijna zwarte ketel die boven de resten van houtblokken hangt.

Ik loop al langs de eikenhouten eettafel in de richting van het aangebouwde schuurtje waar ik mijn boog bewaar als mijn moeder toch achter me aan komt.

‘Wacht, Yinuo, wacht!’ roept ze. ‘Je moet nu niet gaan jagen. Het beest loopt hier misschien nog in de buurt.’

Ik houd een gefrustreerde kreun binnen. Ik kijk haar niet aan als ik zeg: ‘Waarom denk je dat ik op jacht wil?’

‘Nee,’ antwoordt ze stellig. ‘Je weet dat je niet op dat beest mag jagen, Yinuo. Het is een mythisch dier dat in het hele koninkrijk voor voorspoed zorgt. We hebben het hier al vaker over gehad. Het is fijn dat je goed met pijl-en-boog kan omgaan en je bewegende doelen kan raken, maar de koning heeft jagen op zijn dieren verboden en zéker de jacht op dit dier. We vragen gewoon compensatie aan voor de kippen, zo simpel is het. We raken allemaal in de problemen als je zoiets stoms doet en dan heb ik het er nog niet eens over als het beest...’

Ze maakt haar zin niet af en dat hoeft ook niet, want ik weet wat ze wil zeggen. Ze heeft het vaak genoeg gezegd. *Als het beest jou doodt voor je het kan neerschieten.*

Ze weet hoe goed ik overweg kan met pijl-en-boog, maar toch blijft ze altijd overbezorgd, misschien is dat moeders eigen.

‘Deze keer ging het niet om een kip, mama,’ grom ik gefrustreerd. ‘Deze keer had het papa bijna te pakken. Ik moet jullie beschermen.’ Het blijft stil en als ik opkijk, zie ik dat ze wit is weggetrokken. Oh ja, dat wist ze natuurlijk nog niet. Toch heb ik geen spijt van die woorden.